

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3183/05
20.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10866/04 од 8.6.2005. године, у седници одржаној 20.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10866/04 од 8.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П. 20/00 од 26.3.2003. године одбијен је као неоснован захтев тужиље АА да суд раскине уговор о поклону закључен дана 24.6.1997. године између тужиље као поклонодавца и тужене ББ, као поклонопримца, који је оверен од стране Првог општинског суда у Београду дана 2.7.1997. године под бројем II Ов. бр. 2996/97, те да се обавезе тужена да тужиљи преда 3/6 идеалног дела катастарске парцеле број аа - њива, површине 54 ара 0,9 м2, уписана у ЗК.ул. вв К.О. ВВ као и кућу, гаражу и помоћне објекте изграђене на катастарској парцели број гг, те да ова пресуда служи за земљишно-књижни пренос напред наведених непокретности на тужиљу (став први изреке). Тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 10866/04 од 8.6.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда на које се указује у ревизији. Одлуке нижестепених судова су јасне, садрже све разлоге о одлучним чињеницама и немају недостатака због којих се не могу испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиље АА и њене ћерке тужене ББ као поклонопримца закључен је 24.6.1997. године Уговор о поклону који је оверен пред судом 2.7.1997. године под бројем Ов. 2996/97, а предмет наведеног уговора су биле некретности у ВВ - кућа, гаража, помоћни објекти и њива. У време закључивања овог уговора тужена је била власник двособног стана ГГ, али је по закључењу уговора прешла да живи у ВВ и једно време је заједно са тужиљом односно мајком становала у поклоњеној кући. Због дугова тужиљиног сина, односно брата тужене, између њих троје је постигнут породични договор да се предметна кућа у ВВ прода, па је тужена ту кућу и продала за 65.000 ДЕМ ДД, са којим је касније ступила у ванбрачну везу у којој је рођено једно дете, да би потом продала и свој стан ГГ, и са дететом прешла да живи у изнајмљеном стану.

Утврђено је да су односи између парничних странака били коректни и без конфликта, а да су се погоршали након подношења тужбе новог власника предметне непокретности ДД против тужиље, ради њеног исељења из помоћног објекта који је користила за становање, по њиховом претходном договору.

У поступку је такође утврђено да је тужиља, пре и после закључивања Уговора о поклону са туженом средства за живот обезбеђивала продајом грађевинског материјала, да након закључивања предметног уговора није дошло до њеног осиромашења, нити да се тужена као поклонопримац према њој понашала неблагодарно, те да су конфликтне ситуације проузроковане понашањем тужиље.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се раскине наведени Уговор о поклону који је као поклонодавац закључила са туженом, као поклонопримцем.

За ову одлуку дати су разлози које као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије тужиле о погрешној примени материјалног права.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима па се одредбе о опозиву тог уговора (раскиду) налазе у правним правилима имовинског права. По параграфу 567. Српског грађанског законика, прописано је да дародавац може опозвати поклон ако након учињеног поклона тако осирوماши да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу, наносећи штету његовом животу, делу, части и нарушавајући његову слободу и имање. Свака неблагодарност, морална грешка поклонопримца према поклонодавцу не представља разлог за опозив (раскид) уговора о поклону, већ да неблагодарност треба да буде "велика" или "груба".

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев тужиле, јер су у поступку утврдили да се тужена по закључењу уговора о поклону није понела према поклонодавцу на такав начин који би њено понашање у смислу наведеног параграфа било оквалификовано као "велика или груба неблагодарност", нити је учињеним поклоном, тужила као поклонодавац тако осиромашила да не може живети. Осим тога, предмет поклона је продат уз сагласност тужиле да би се платили дугови тужиљиног сина односно брата тужене, па ни тужена не ужива поклоњену имовину.

Како ни остали ревизијски наводи тужиле о погрешној примени материјалног права нису од значаја за другачије решавање ове правне ствари, на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ОК